X 808
– కొమ్మూరి సాంబశివరావు

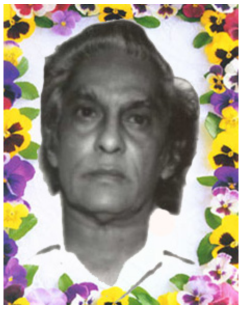

(గత సంచిక తరువాయి)

తలుపు దగ్గర నిలుచున్న సైనికుడు తుపాకి రాజు మీదికి పేల్చాడు. ‘ఢాం‘ అని పేలింది. పిస్తోలు పట్టుకున్న తన చేతిని బూట్స్ కాలుతో అదిమిపట్టి నిల్చున్న హక్‌ని తుపాకీ పేలుతున్న సమయంలో కిందకి తనమీదకు లాగాడు. హక్ జబ్బలో దిగబడింది.

హక్ ఒక్క పొలికేక పెట్టాడు బాధతో. తుపాకీ పట్టుకున్న సైనికుడు బెదిరిపోయి "సార్ సార్" అంటూ ముందుకు వచ్చాడు. తన కుడిచేతి మీంచి హక్ పాదం బరువు పోగానే రాజు పిస్తోలు తీసుకున్నాడు. ఇప్పుడు రాజుకు దయాదాక్షిణ్యాలు లేవు. సంకోచం లేకుండా ఆ సైనికుణ్ణి కాల్చి చంపేశాడు.

ఖంగుమని తుపాకి కిందపడింది. సైనికుడు నేలకూలాడు. రాజు లేచి నిలబడ్డాడు. పిస్తోలు తీసి హక్ వేపు గురిపెట్టాడు. మీట నొక్కబోతున్నాడు.

"వొద్దు. నాకు ముగ్గురు పిల్లలున్నారు" ఏడుస్తున్నాడు హక్.

అతని జబ్బలోంచి రక్తం కారుతోంది. ప్రాధేయపడుతున్నాయి అతని కళ్ళు, ప్రాణభిక్ష పెట్టమని. ఆ కళ్ళల్లోకి చూస్తూ అతన్ని కాల్చి చంపలేడు రాజు. మొహం పక్కకి తిప్పుకుని మీట నొక్కుతున్నాడు.

"ప్లీజ్"

అతని వేపు చూడక తప్పలేదు రాజుకి. పిస్తోలు వెనక్కి తిప్పిపెడితా అతని తలమీద కొట్టాడు. అతనికి పది నిమిషాలవరకూ స్పృహరాదు.

అంతలో మెట్లమీదనించి పైకి ఎవరో వస్తున్న అలజడి వినిపించింది. రాజు గదిలోంచి బయటకు పరిగెత్తాడు.

"కర్నల్ హక్ గాయపడ్డారు. యుగంధర్ కర్నల్ హక్‌ని షూట్ చేసి పారిపోయాడు" అరిచాడు రాజు.

"ఎప్పుడు? ఎటు?" వాళ్ళు అడుగుతున్నారు.

"మీ వెధవ ప్రశ్నలకి జవాబు చెప్పేందుకు నాకు టైంలేదు. క్విక్. రండి ఆ యుగంధర్ని పారిపోనివ్వగూడదు. పట్టుకోవాలి" రాజు మెట్లమీదనించి కిందికి పరుగెత్తాడు.

ఆజ్ఞలిస్తే తక్షణం ఆచరించాలని శిక్షణ పొందిన సైనికులికి స్వయంగా ఆలోచించే శక్తి ఏనాడో పోయింది.

రాజు ఎవరు? తమకెందుకు ఆజ్ఞలిస్తున్నాడు, అసలేం జరిగింది? ఇవేవీ ఆలోచించకుండా, రాజు వెనక గొర్రెలమందలా వెళ్ళారు. బయటికి వెళ్ళాక రాజు ఆగి, "మీ యిద్దరూ యిటు వెళ్ళండి, నువ్వు ఈ కుడివేపుకిపో, కనిపిస్తే

వదలకండి, జాగ్రత్త. ఆ యుగంధర్ తెగించిన వాడు, నేనిటూ వెళతాను" తనే వాళ్ళ సైనికాధికారి అయినట్టు రాజు పరిగెత్తాడు.

12

టిక్కాఖాన్ మొహం చూస్తూ కూర్చుంది కాత్యా. అప్పుడే కదులుతున్నాడు. ఇంకో అయిదు నిమిషాలలో లేస్తాడు. తను యింకా ఎటూ తేల్చుకోలేదు.

అంతలో చెవులు చిల్లులు పడేటట్లు టెలిఫోన్ గణగణ మోగింది. రిసీవరు తీసుకుంది కాత్యా.

"హల్లో! జనరల్ టిక్కాఖాన్‌ని పిలు" అవతలినుంచి పోలీ.

"నిద్రపోతున్నారు" అన్నదో లేదో ఆమె చేతినుంచి రిసీవర్ తీసుకున్నాడు టిక్కాఖాన్.

"జనరల్ టిక్కాఖాన్ స్పీకింగ్" అయిదు నిమిషాల పాటు అవతలనించి మాట్లాడుతున్న మాటలు విని, "కర్నల్ హక్! మీరింత అసమర్థులని అనుకోలేదు నేను. నగరం నించి ఎవరూ ఎటూ వెళ్ళకుండా కట్టుదిట్టాలు చెయ్యండి" చేతికి చిక్కిన వాళ్ళను పోగొట్టుకున్న కోపంతో టెలిఫోన్ పెట్టేసి "స్టుపిడ్స్, ఫూల్స్, ఇన్ ఎఫిషియెంట్ డఫర్స్" అన్నాడు.

"ఎవర్ని తిడుతున్నారు?" అడిగింది కాత్యా.

"మా ఇంటిలిజెన్స్ డిపార్టుమెంటు వాళ్ళను. యుగంధర్, రాజు యిద్దరు హిందూస్థాన్ గూఢచారులు మాకు దొరికారు. ఇద్దర్నీ చంపేయవలసింది. చంపలేదు సరికదా వాళ్ళచేత మోసగింపబడ్డారు. మా దేశానికి వచ్చి, కళ్ళల్లో కారం కొడతారా వాళ్ళు."

"పారిపోయారుగా, ఇంకేం చేస్తారు?"

"ఈ రాత్రిలోగా పట్టుకుంటాం. ఎక్కడికి పోతారు" అంటూ టిక్కాఖాన్ కాత్యా భుజం మీద చెయ్యివేసి దగ్గరికి లాక్కోబోయాడు. అతని చెయ్యి ఒక్క దులుపు దులిపి దూరంగా జరిగింది కాత్యా.

"ఎందుకీ కోపం?"

"జరిగిన అవమానం చాలు. నన్నెవరూ ఇంత అవమానించలేదు. ప్లీజ్ లీవ్ మీ ఎలోన్" అన్నది కాత్యా.

"అవమానమా? నిన్నా? నేనా?"

కాత్యా ఏడుస్తోంది.

"చెప్పు" అన్నాడు.

"నా అంత అందమైన ఆడదాన్ని చూడలేదన్నారు. ఇంకా యేవేవో మాటలు చెప్పారు. దగ్గరికి తీసుకుని, నాలో ఆవేశం పెంచి, వాంఛను రేకెత్తించి మీరు మాత్రం హాయిగా నిద్రపోయారు. ఒక ఆడదాని కింతకన్నా అవమానమేముంది?"

టిక్కాఖాన్ విరగబడి నవ్వి, "అదా! ఐయామ్ సో సారీ. ఇలా నాకు ఇదే మొదటిసారి జరగడం. అందమూ, వయస్సూ, వొళ్ళూ వున్న ఆడది పక్కనుంటే నేనెప్పుడూ నిద్రపోను. సొమ్మసిల్లి ఆడది నిద్రపోయింది గాని."

"ఇవ్వాళెందుకు జరిగింది? మీలో నేను వాంఛ కలిగించలేకపోయానా? ఆడదిగా నేను"

"ఛఛ అలా అనుకోక. నేను అలసిపోయి ఉండాలి. వయసు కూడా ముదిరిందేమో.."

"వయసు ముదిరిన మీలాంటి సైనికాధికారుల్ని పెట్టుకుని పాకిస్తాన్ హిందూస్తాన్‌తో యుద్ధం ఎలా గెలుస్తుంది? ఓడిపోతుంది" అన్నది కాత్యా.

ఛెళ్ళుమని కాత్యా నోటిమీద కొట్టాడు టిక్కాఖాన్. కాత్యా పెదిమ మీద రక్తం కారింది.

"ఈసారి అలా అన్నావంటే, గొంతు పిసికి కిటికీ అవతల పారేస్తాను జాగ్రత్త. ఒక్క పాకిస్తాన్ సైనికుడు వెయ్యి హిందుస్తాన్ సైనికుల్ని చంపగలడు" అరిచాడు టిక్కాఖాన్.

"ఉన్నమాటంటే అంత రోషమెందుకు? ఇద్దరు హిందూస్తాన్ గూఢచారులు పాకిస్తాన్ నడిగడ్డమీదికి వచ్చి, ముఖ్య నగరం రావల్పిండిలో ప్రవేశించి, హేమాహేమీలైన మీ అందర్నీ మోసం చేసి పారిపోయారని మీరే చెప్పారు. వాళ్ళు వచ్చిన పనేదో, జయప్రదంగా చేసేసి వెళతారు. హిందూస్తాన్ వాళ్ళు, మీరు చెప్పినంత దద్దమ్మలు అనిపించడంలేదు" అన్నది కాత్యా.

టిక్కాఖాన్ విరగబడి నవ్వి "ఇంపాజిబుల్ వాళ్ళని పుట్టించిన దేవుడు వచ్చినా ఆ పని సాధించలేడు. అదేమిటో తెలియక మాట్లాడుతున్నావ్. షేక్ మజిబూర్ రహ్మాన్‌ని యిక్కడ్నుంచి విడిపించుకుని తీసుకుపోవడానికి వచ్చారు వాళ్ళు."

"ఏం? ఆ షేక్‌ని ఒంటి స్థంభం మేడలో అట్టే పెట్టారా, పాతాళంలో దాచారా?" అడిగింది కాత్యా.

"అలాటి చోటే ఒక చోట దాచాం. షేక్‌ని భద్రంగా వుంచడం నా బాధ్యత. నేను అసమర్ధుణ్ణి కాను. అయినా టైం వృధా చేస్తున్నాం. నీ చిన్నబుర్రకి ఇంత పెద్ద విషయాలెక్కవు. నిన్నవమానించానన్నావు. అందుకు పరిహారంగా నీ వొంటికి నా జోహారులర్పిస్తాను రా" అంటూ ఆమె గౌను ఊడదీయడం ప్రారంభించాడు.

అయ్యో! అంతవరకు వచ్చి ఆపేశాడే ఇంకొంచెం రెచ్చగొట్టి వుంటే షేక్ ఎక్కడుందీ చెప్పేసేవాడేమో. ఒక్క క్షణం కళ్ళు మూసుకుంది కాత్యా.

'భగవంతుడా ఈ పాపాత్ముడి చేతుల్లో నేను పూర్తిగా మలినం కాకముందే అతనిచేత చెప్పించేయ్' అని ప్రార్థించింది.

కళ్ళు తెరిచి అతని కళ్ళల్లోకి చిలిపిగా చూసి అతని కోటు గుండీలూడదీసి, అతని ఛాతీమీది వెంట్రుకల్ని తన ముఖానికి రుద్దుకుంటూ, "వయసు ముదిరిందన్నారు, ఉక్కు కవచాల్లా వున్నాయి మీ కండలు" అన్నది కాత్యా.

అతను మురిసిపోయాడు.

ఆమె గౌనును నేలమీదికి జారవిడిచాడు. తరువాత ఆమెను పూర్తిగా వివస్త్రను చేశాడు. కటిక నేలమీద ఆమె పాదాల దగ్గిర చతికిలబడ్డాడు. మత్తుగా ఆమెను చూశాడు.

"నేను జనరల్ టిక్కాఖాన్‌ని. ప్రెసిడెంట్ యాహ్యాఖాన్ తర్వాత సైనికవర్గంలో ముఖ్యుణ్ణి. మొదటి ప్రపంచ యుద్ధం నించీ యిప్పటికి పదహారు రంగాలలో నా నైపుణ్యాన్ని నిరూపించిన నేను, నీ అందానికి ముగ్ధుణ్ణయి నీకర్పిస్తున్న జోహారులివి" అంటూ ఆమె తొడల చుట్టూ చేతులు వేశాడు.

"ఛఛ! ఇదేమిటి లేవండి తప్పు"

"తప్పు లేదు."

"ఛీఛీ అసహ్యం"

టిక్కాఖాన్‌ని వొదిలించుకుని మంచం వెనక్కి పారిపోయింది కాత్యా. ఇక వూరుకోడు. తనని వెంబడించి వస్తాడు. పట్టుకుంటాడు. నీచమైన, అసహ్యమైన పనులు చేస్తాడు, చేయిస్తాడు. భగవంతుడు తన ప్రార్ధనలు వినలేదు. ఇది మలినం కావడమే కాదు. మురుగు కాలువలో పడి దొర్లడం, చిన్నమూలుగు, నిట్టూర్పు వినిపించి కాత్యా వెనక్కు తిరిగి చూసింది.

అతనక్కడే కూర్చుని వున్నాడు. అతని భుజాలు ఎగిరెగిరి పడుతున్నాయి. అర్థమైంది కాత్యాకి. తూర్పు బెంగాల్‌లో లక్షలాది ప్రజల్ని చంపించిన టిక్కాఖాన్, రాక్షసుడు, కర్కోటకుడు అయిన జనరల్ టిక్కాఖాన్ ఏడుస్తున్నాడు. అతను పూర్తిగా పురుషుడు కాడు. అల్పసంతోషి. ఒకసారి భగవంతుణ్ణి జ్ఞాపకం చేసుకుంది. తన ప్రార్థన విన్నాడు. కాత్యాకు ఎక్కడలేని ధైర్యం వచ్చింది.

అతని దగ్గరకెళ్ళి, అతని తల నిమురుతూ -

"ఎందుకేడుస్తారు రండి" అంటూ చెయ్యి పట్టుకుని లేవదీసి, మంచం దగ్గరికి తీసుకువెళ్ళి కూర్చోబెట్టి ఒక్క ముద్దు పెట్టుకుని, లాలనగా అతన్ని దిండుమీదికి వాల్చి, కళ్ళు తుడుస్తూ "ఐ లవ్ యూ" అన్నది మళ్ళీ.

"అవును నాలో దయా, ప్రేమా చాలా వున్నాయి. ఎవరూ నమ్మరు. నేను ఢక్కాలో వున్నప్పుడు ఒక బెంగాలీ కుర్రాణ్ణి చంపించడానికి ఆర్డరు వేశాను. ఆ కుర్రాడి తల్లీ, తండ్రీ, భార్యా యిద్దరు పిల్లలూ, ఒక అక్కా. నా దగ్గరకు వచ్చి మొరపెట్టుకున్నారు. అతను లేనిదే బతకలేమని. నిజంగా నాకు చాలా జాలి వేసింది వాళ్ళమీద."

"జాలివేసి?" అడిగింది కాత్యా.

"వాళ్ళందర్నీ చంపించేశాను, అప్పుడే, అక్కడే"

కాత్యాకి ఏడవాలో నవ్వాలో తెలియలేదు.

అతని జుట్టులోకి వేళ్ళు పోనిచ్చి, అతని ఛాతీమీద తలవాల్చి, "హిందూస్థాన్‌నుంచి వచ్చిన ఆ గూఢచారుల గురించి నాకేదో భయంగా వుంది" అన్నది.

"నీకు భయమెందుకు? వాళ్ళు నిన్నేం చేస్తారు?"

"నన్నేమో చేస్తారని కాదు. షేక్ ముజిబూర్ రహమాన్‌ని తప్పించుకోకుండా, బంధించి వుంచడం మీ బాధ్యతని చెప్పారు. ఒకవేళ ఆ గూఢచారులు షేక్‌ని తప్పించగలిగితే, మీ ఉద్యోగం?"

"చెప్పానుగా. నేను ఉత్తరమిస్తేగాని ఆ దరిదాపులకెవరూ వెళ్ళలేరని" అన్నారు.

"ఎవరయినా దొంగ ఉత్తరం సృష్టిస్తే?"

"ఓసి పిచ్చిపిల్లా నేను సెంట్రల్ జైలు సూపరింటెండెంట్‌కి రాసిచ్చే ఉత్తరం కోడ్‌లో వుంటుంది. అంతేకాదు. జైలు సూపరింటెండెంటూ నాకు ఫోన్ చేసి అడుగుతాడు, నేను నిజంగా ఉత్తరం యిచ్చానో లేదో" అన్నాడు టిక్కాఖాన్.

కాత్యా ఒక్క నిట్టూర్పు వదలి "అమ్మ నా మనసిపుడు కుదుటపడింది. రాక్షసుడు ప్రాణం సముద్రం మధ్యలో వున్న కొండ శిఖరం మీద, ఒక గుహలో కాత్యా నవ్వి, "కాశీ మజిలీ కథలాగా వుంది కదూ. ఈ యేర్పాటు మీరే ఆలోచించారా?" అన్నది.

టిక్కాఖాన్ గర్వంగా తలుపాడు.

"మై డియర్ టిక్కా! యు ఆర్ ఎ వెరీ క్లవర్ అండ్ ఇంటెలిజెంట్ మేన్."

ఆ పొగడ్తకి టిక్కా ఖాన్ ఉబ్బిపోయి, "నిజంగా కథల్లోలాగే ఏర్పాటు చేశాను తెలుసా? సెంట్రల్ జెయిల్ సూపరింటెండెంట్ క్వార్టర్స్ పక్కన ఒక చిన్న బంగళా వుంది. ఆ బంగళాకి తలుపు ఒకటే. వెనకగానీ పక్కన గానీ తలుపుల్లేవు. కిటికీలకు ఇనపకిటలకు ఇనపకడ్డీలు, దళసరి ఉక్కు జల్లెడ వేయించాను. ఆ తలుపుకి రెండు తాళాలు. రెండు తాళాలు తీస్తేగాని ఎవరూ లోపలికి వెళ్ళలేరు. ఒక తాళం చెవి సూపరింటెండెంట్‌కి, ఒక తాళం చెవి జెయిల్ వార్డర్‌కి

యిచ్చాను. అంటే, ఒకడు లోపలికి వెళ్ళాలంటే రెండోవాడి తాళం చెవి అడగాలి. రెండోవాడివ్వకూడదు. కూడా వెళ్ళి తాళం తియ్యాలి. జెయిలు సూపరింటెండెంట్, వార్డర్ యిద్దరూ ఆరితేరిన ఆర్మీ ఆఫీసర్స్. డూప్లికేట్ తాళం చెవులు నా దగ్గర వున్నాయి.''

''వెరీగుడ్! వెరీగుడ్'' అన్నది కాత్యా.

''పిచ్చిదానా అంతేకాదు. ఆ యింటి చుట్టూ పది అడుగుల కొకడు చొప్పున రాత్రింబగళ్ళు తుపాకీలు పట్టుకున్న సైనికులు కాపలా వున్నారు. జెయిలు సూపరింటెండెంటు, వార్డర్ కూడా లేకపోతే వాళ్ళు కూడా యిరవై గజాల దూరం నించి, ఒక సిగ్నల్ ఇవ్వకపోతే, ఆ ప్రాంతాలకు ఎవరు వెళ్ళినా సరే, కాపలా వున్న సైనికులు తుపాకీలతో తూట్లుగా కాల్చి చంపేస్తారు.''

''మీరు వెళితే కూడానా?''

''ఆఁ నాలాగ ఎవడయినా వేషం వేసుకుని వెళితే? అందుకే నేను వెళ్ళినా, జెయిలు సూపరింటెండెంట్‌నీ, వార్డర్‌నీ వెంట తీసుకెళ్ళాలి.''

''కోటికొకళ్ళుంటారు మీలాటి వాళ్ళు - ధైర్యమూ, శౌర్యమూ కాక మేధస్సు కూడా ఉన్నవాళ్ళు'' అంటూ అతని చెంపమీద చెంప ఆనించి, అతని మెడ నిమురుతోంది కాత్యా.

అది యుగంధర్ నేర్పించాడు. మెడ వెనక ఒక నరాన్ని ఒక నిమిషం మృదువుగా మునివేళ్ళతో నిమిరితే, కొన్ని గంటలసేపు గాఢ నిద్రపోతారు.

టిక్కాఖాన్ కళ్ళు మూసుకున్నాడు. తాపీగా ఊపిరి పీలుస్తున్నాడు, విడుస్తున్నాడు.

''టిక్కా! నిద్రపోతున్నావా?'' అంటూ అతని పెదిమలకి తన పెదిమలానించింది. అతని చేతుల్ని తన అరచేతుల్లోకి. అతను పలకలేదు. కదలలేదు. గాఢనిద్రలో వున్నాడు.

కాత్యా మంచం మీద నించి వెళ్ళి బట్టలు వేసుకుంది. ఈ టిక్కాఖాన్ యిక నుంచీ తన చేతుల్లో మైనం ముద్ద. తను అతనికి యివ్వవలసింది యేమీలేదు. అతను తీసుకోలేడు కనుక. యుగంధర్, రాజులను గురించి ఆలోచిస్తోంది. బైటపడిపోయారు. వాళ్ళను పట్టుకోడానికి బ్రహ్మ ప్రయత్నం చేస్తున్నారు శత్రువులు. ఈసారి దొరికారో. అంతే పాపం ఎక్కడున్నారో, ఏం చేస్తున్నారో, అరచేతుల్లో ప్రాణాలు పెట్టుకుని ఎలా బతుకుతున్నారో.

13

''పట్టుకోండి. చంపండి. పదివేల రూపాయల బహుమానం. ఇతను హిందూస్థాన్ నుంచి వచ్చిన గూఢచారి. ఇతని పేరు యుగంధర్. మన దేశానికి ముప్పు తెచ్చిపెట్టడానికి వచ్చాడు. మారువేషంలో, మారుపేరుతో తిరుగుతున్నాడు. ఆరడుగుల మూడంగుళాల పొడుగు. భారీ మనిషి. ఈ యుగంధర్‌ని ఎవరు పట్టుకున్నా, చంపినా, పౌరుడయినా, పోలీసయినా, సైనికుడయినా సరే పదివేల రూపాయల బహుమానమిస్తారు'' అది ఒక పోస్టర్, పెద్ద ఫోటో కూడా అచ్చువేశారు. ఆ పోస్టర్ పక్కనే మరొక పోస్టర్. అందులో రాజు ఫోటో వేశారు.

''శ్రోతలకి ఒక ముఖ్య హెచ్చరిక. జాగ్రత్తగా వినండి. యుగంధర్, రాజు అనే ఇద్దరు హిందూస్థాన్ గూఢచారులు మనదేశంలో ప్రవేశించారు. ప్రస్తుతం రావల్పిండి నగరంలో యెక్కడో దాక్కున్నారు. మన ప్రెసిడెంట్ యాహ్యాఖాన్‌ని హత

మార్చాలని, దురాలోచనలతో వచ్చారు వీళ్ళు. ఈ యిద్దరూ, ఉర్దూ ధారాళంగా మాట్లాడగలరు. క్షణాలమీద వేషాలు మార్చుకోగలరు. ఇద్దరూ కలిసే తిరుగుతున్నారో, విడివిడిగా తిరుగుతున్నారో ఇంకా తెలియదు. రావల్పిండి నగరంలోంచి పారిపోకుండా కట్టుదిట్టమైన రక్షణ చర్యలు తీసుకుంది ప్రభుత్వం. ఒకతని పేరు యుగంధర్. ఆరడుగుల మూడంగుళాల పొడుగుంటాడు. భారీ మనిషి. వయస్సు 40-50 మధ్య. ఇంకొకతని పేరు రాజు. 5 అడుగుల 11 అంగుళాల పొడుగు. ఉక్కు తీగలా వుంటాడు. వయసు 25-30 మధ్య వుంటుంది. ప్రతి పౌరుడూ, ప్రతి పోలీసూ ప్రతి సైనికుడూ వెయ్యి కళ్ళతో చూస్తూ వుండాలి. ఎవరిమీద అనుమానం కలిగినా ముందు పోలీసులకు పట్టివ్వండి. సందేహించకండి. పదివేలు బహుమానం వస్తుంది" ఇది పాకిస్తాన్ రేడియోలో ప్రకటన. పదిహేను నిమిషాల కొకసారి ఇదే హెచ్చరిక ప్రకటిస్తున్నారు.

పత్రికల్లో ముందు పేజీల్లో యుగంధర్, రాజుల ఫోటోలు అచ్చు వేశారు. ఇదే ప్రకటన, ఇదే హెచ్చరిక వాటిల్లోను. జనం ఎక్కడ పడితే అక్కడ ఇద్దరో ముగ్గురో చేరి, యుగంధర్ గురించే మాట్లాడుకుంటున్నారు రావల్పిండి నగరమంతా. భారతదేశానికి, పాకిస్తాన్‌కి వస్తుందనుకున్న యుద్ధం గురించి మరిచిపోయారు ఆ రోజుకి.

"ఏయ్ తాతా! ఏంటా పని?" అన్నాడు పోలీసు కానిస్టేబుల్ చేతికర్రను పట్టుకుని వొంగి నిలుచున్న వృద్ధుణ్ణి చూసి. గోడకి అతికించి వున్న ఆ 'హెచ్చరిక' పోస్టర్ మీద ఆ వృద్ధుడు పొగాకు తమలపాకుతో యుగంధర్ ఫోటోలో మొహం మీద ఎర్రగా ఉమ్మిపడింది. అందుకే ఆ పోలీస్ కానిస్టేబుల్ ఆ వృద్ధుణ్ణి గదమాయించాడు. వృద్ధుడు కానిస్టేబుల్ని కోపంగా చూసి "ఏం, కోప్పడుతున్నావ్? వుమ్మి వేయకపోతే పూలు వేయమంటావా? యీ హిందూస్తాన్ బద్మాష్ మీద?" అన్నాడు. జనం ఘొల్లున నవ్వారు.

"ఈ కర్రతోనే వాడి తల బద్దలు కొడతాను నాకు కనిపిస్తే" ఆ వృద్ధుడు ఈ మాట అనగానే జనం సంతోషం పట్టలేక "పాకిస్తాన్ జిందాబాద్" అని కేకలు వేస్తూ నలుగురు కలిసి ఆ వృద్ధుణ్ణి భుజాల కెత్తేసి 'పాకిస్తాన్ జిందాబాద్' 'హిందూస్తాన్ సైన్యాన్ని సమూలంగా సంహరించటానికి యీ తాత ఒక్కడు చాలు' అంటూ ఆ వృద్ధుణ్ణి వీధుల్లో వూరేగించడం ప్రారంభించారు. ఆ వృద్ధుడెవరో కాదు, యుగంధర్.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments